

Monologer

Teaterprov Våren 2024

(Välj en av följande texter eller en valfri text. Väljer du en egen text ska den vara max 2minuter lång. Lär dig texten utantill så att du kan framföra den sceniskt.)

Ta t Lugnt Morsan av Megan Terry

Kvinna Tre: *(tar ett steg mot publiken)* Tala...Tala...Tala... blotta varje bit av sitt begränsade liv. Kanske man kan tvinga sitt liv att växa in i andra liv. Fakta. Lägg ihop alla ohyggliga fakta, ömkligt få som de är, lägg ihop dom och för in dom i mänsklighetens protokoll, det lilla som finns. Fortsätt att skriva. Om jag fortsätter att tala och skriva, och notera alla fakta i mitt liv, kanske det inte kommer att verka så obetydligt då, åtminstone inte för mig själv. När jag blir rädd kan jag ta fram allt jag skrivit upp – alla de långa listorna med fakta om mitt liv och läsa dom högt för mig själv, och kanske jag då inte kommer att känna mig så handikappad, så utanför-åtminstone inte för mig själv ... Många människor börjar säkert skriva i den absurda övertygelsen att de talar till, eller kommer i kontakt med någon. NÅGON! NÅGON! NÅGON

Ur ”**Brott och straff**” av Fjodor Dostojevskij

RAZUMICHIN

Dra åt helvete! eller vänta lite förresten... Du tror bara att du är så jävla speciell och ensam med allt du känner i världen! Att du är så fruktansvärd utvald och står över alla andra med dina JÄTTEGNA tankar! Som om just du skulle vara så jävla ORGINELL och inte likna NÅGON ANNAN! Som att just du haft en så ALLDELES SPECIELL barndom och så ALLDELES SÄRSKILT synd om dig! Men du vet INGENTING OM MIG! INGENTING! FÖR DU FRÅGAR FAN ALDRIG ALDRIG! ALDRIG! ALDRIG! Men om du vill... Om du fortfarande vill vara min bästa kompis... Så kan jag berätta att jag har en alldeles vanlig liten maskerad i mitt alldeles vanliga lilla hem med alla dom vanliga gamla killarna och tjejerna som kommer där... Vi ska dricka lite rödvin, snacka och skratta, kramas och pussas och lyssna på alldeles vanlig jävla musik... och du är så inihelvete HJÄRTLIGT VÄLKOMMEN DIT! klockan sju hemma hos mig ikväll!

Ur **En midsommarnattsdröm** av *William Shakespeare*

Helena: Hör, hon är med i deras maskopi!
Nu fattar jag att de tre gått samman
För att göra narr av mig.

Hermia, vad du är falsk och otacksam!
Så då har du gjort upp med de där två
Om att ni skulle plåga livet ur mig?

All den gemenskap du och jag haft-
Vårt systerskap, alla de ljuva timmar
Som du och jag alltid förbannade
För att de var för korta-har du glömt det?
Ären i skolan, och när vi var små?

Å, Hermia vi var ju som två gudar.
Med var sin nål sydde vi samma blomma
På samma broderi, på samma kudde
och sjöng samma sång, i samma tonart.
Som hade våra händer, röster, sinnen
Varit ett enda helt. Vi växte samman;
Vi var som två tvillingkörsbär som ser ut
Att vara två men ändå höra ihop:

Två vackra bär på en och samma stjälk,
Två vapenfält i ett gemensamt vapen
För samma ätt, krönta med samma hjälm.

Menar du att du river sönder all vår kärlek
Och gå ihop med karlar för att håna
Din stackars vän! Det är då inte snällt.
Och det är inte bara mig du kränker,
Hela vårt kön blir faktiskt hånat